

Стъмни се. Тъмно стана и менъ въ душата. Нѣмаше никой наоколо. Грабнахъ я, понесохъ я и пакъ ѝ се замолихъ:

— Да бѣгаме, Станке, отъ тукъ! . . . Хайде, Станке!

А тя ме заудря съ юруци, завика за помощъ . . . Азъ се смаяхъ. Тя се изкубна изъ ржцетѣ ми, измъкна ножа ми, що носѣхъ на пояса си, побѣгна и извика:

— Само ако посмѣешъ да ме стигнешъ!

Азъ се спуснахъ следъ нея, тя се обърна назадъ, спъна се отъ единъ камѣкъ, падна и писна.

Стигнахъ я: кръвъ шуртѣше отъ гърдитѣ ѝ, ножътъ стърчеше забитъ въ сърдцето ѝ. Измъкнахъ ножа, кръвта повече зашуртѣ.

Пригърнахъ я. Тя треперѣше като птиче. Завикахъ:

— Станке! Станке! —
Ни дума, ни отзивъ . . .

Грабнахъ я и като лудъ побѣгнахъ въ балкана. Три дни и три нощи носихъ трупа ѝ, и три дни и три нощи плакахъ надъ него като безуменъ. На четвъртия день го заровихъ въ балкана . . . И останахъ пакъ сиракъ, безъ нийде никого въ свѣта!

Цѣлата пролѣтъ, цѣлото лѣто се крихъ като звѣръ отъ хората! . . . Охъ! . . . Охъ! . . . Отъ хората се крихъ, ала отъ себе си не можахъ! . . . Всѣка вечеръ сънувахъ Станка: ту засмѣна ме срѣща, ту бѣга отъ менъ. Събуждамъ се, треперя като листъ, цѣлиятъ облѣнъ въ потъ . . .

Скитахъ изъ планината, крихъ се изъ гжститѣ гори, хранѣхъ се съ боровинки, корени, лешници, ягоди, желжди. Скитахъ и дене, и ноше и нито ме човѣкъ срещна, нито ме звѣръ изяде . . .

А често ноше въ душата ми две нощи се сливахъ. Виехъ като звѣръ, плачехъ, биехъ си главата о камъ-